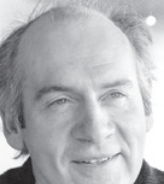

Kjak

Ólavur Hátún

Nakað meira um tjóðsangin

Eftir mínar viðmerkingar í Sosialinum í seinastu viku í sambandi við frálíku kringvarpssendingina “Streingir ið tóna” fyri júl, hava fólk spurt, hvat tað eru fyri broytingar í lagnum til tjóðsangin, sum talan skuldi vera um. Tessvegna hetta ískoyti:

Tíðliga í 60-árunum var eg á gátt hjá Óla Jákupi í Horni (O.J. Hansen), samtíðarmanni Petur Albergs og sangtónaskald eins og hann. Komu vit tá á tal m.a. um tjóðsangin og um, hvussu hann bleiv sungin. Hoyri enn fyri mær spakføru havnarrøddina: “Tað var nú eg, sum skrivaði lagið niður fyri Pedir ... meinti tað kanska ikki júst soleiðis sum Hans Jakku (t.e. H. J. Højgaard) syngur tað ...”. At Petur Alberg sjálvur var nótakønur kann ongin ivi vera um, men hetta vóru orðini hjá Óla Jákupi, og ivaleyst hava teir báðir verið saman um so mangt.

Tað, sum ørkimlaði var helst tað, at Hans J. Højgaard í sínari framførslu helt seg til uppskriftina við teim knøppu punkteringunum, sum fólk ikki vóru von við, og soleiðis sum sangurin heldur ongantið hevur verið sungin í mannfjöld.

Eins nógvar punkteringar eru eisini í lagahandritinum í áhugaverdu bókini hjá Óla Jacobsen um Petur Alberg . Tær eru bara ikki allar á somu støðum sum hjá J. Waagstein og H.J. Højgaard, og eg dugi ikki at halda við mínum góða felaga Sunleifi, at frávik teirra frá hesum møguliga frumhandriti, skal vera til tað verra. Sum eg haldi, at Sunleif orðaði seg, so ber tað eitt ávíst patos við sær, at lagið straks í byrjan loypur upp á høgan tóna, men fyri mær geva eisini tær spentu punkteringarnar í fyra teim fyrstu taktunum lagnum eina ávísa tign, sum við endurtiknum punkteringum veksur seg uppáftur móti endanum, í staðin fyri

at lagið tá bara labbar út í javnari rytmu.

Trupulleiki tykir mær tó ikki at vera hetta við punkteringum ella ikki, men meira tað tilvildarliga skiftið ímillum, sum eisini ger tað torført hjá fólki at semjast um. Við útsøgnini hjá Óla Jákupi í Horni í huga, at ivi kundi vera um upprunaligu notatiónina (visti tá ikki um nakað upprunarit frá P. Albergsa hond), havi eg til ólavsøkukórsangin á Tinghúsvøllinum loyvt mær tað frávik í kórsatsinum hjá Hans J. Højgaard at lata rytmunu í 7. og 8. takt vera sum hóvligt aftursvar til 5. og 6. takt og við áttandaparts upptakt til 10. takt og við rytmiskari endurtøku av byrjanini geva kenslu av hátíðarligari reprisu.

Eftirfylgjandi er lagið sett á nótabendlar við teim trimum sniðunum, har A er lagið í nótabókunum hjá J. Waagstein og H.J. Højgaard (helst fingið úr heiminum hjá Alberg), B er úr bókini um Petur Alberg og C er lagið, sum vit hava sungið tað á ólavsøku, og sum tað er á fløguni hjá Havnarkórinum. Fermatin í parantes í 10. takt sipar til, at teksturin her býður til dvøl í 1. og 3., men ikki í 2. ørindi. Somuleiðis mælir cesururin (kommaið) í 11. takt til andarahald innan “mítt land”.

Eftir hesar kanska heldur sniðfundigu hugleiðingar man tað vera hóskandi at seta lagið upp soleiðis, sum tað verður sungið av almenninginum:

Tú alfagra land mítt (A-C)

A

1. Tú al - fag - ra land mítt, mín dý - ras - ta ogn! Á vet - ri so rand - hvítt, á

B

C

A

sum - ri við logn, tú te - kur meg at tær so tætt í tín favn. Tit

B

C

A

oyg - gjar so mæ - tar, Gud sig - ni tað navn, sum menn tyk - kum gó - vu, tá

B

C

A

teir tyk - kum só - u. Ja, Gud sig - ni Før - oyar, mítt land!

B

C

Tú alfagra land mítt (D)

D

1. Tú al - fag - ra land mítt, mín dý - ras - ta ogn! Á

vet - ri so rand - hvítt, á sum - ri við logn, tú te - kur meg

at tær so tætt í tín favn. Tit oyg - gjar so mæ - tar, Gud

sig - ni tað navn, sum menn tyk - kum gó - vu, tá teir tyk - kum

só - u. Ja, Gud sig - ni Før - oyar, mítt land!